

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl dne 10. 6. 2020 v neveřejném zasedání o dovolání obviněného **Ing. Petra Vlčka**, nar. 5. 7. 1974 v Klatovech, bytem Borka 33, Ondřejov, část Turkovice, okres Praha-východ, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 12 To 227/2019, v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 1 T 11/2017, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Ing. Petra Vlčka **odmítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 T 11/2017-1027, byl obviněný uznán vinným v bodě 1) přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 2) přečiny porušení tajemství dopravovaných zpráv podle § 182 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a odsouzen podle § 230 odst. 3, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na dvanáct měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvaceti čtyř měsíců. Dále byl podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutky, ve kterých obžaloba spatřovala spáchání zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku. Zprošťující část nebyla předmětem odvolacího řízení.

2. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně se obviněný dopustil uvedených přečinů v podstatě tím, že

ad 1) v přesněji nezjištěné době a na nezjištěném místě sepsal a dne 22. 12. 2015 přinesl do místa tehdejšího bydliště poškozené Jany Vlčkové, v domě v ul. Komenského 296, Odolena Voda, okr. Praha-východ, dopis, který uložil před vchodové dveře bytu poškozené, sám na něj poškozenou upozornil a předstíral tím, že je psán a doručen některým z jejích sousedů, přičemž dopisem bylo sdělováno, že byl pořízen zvukový záznam nářku dětí, o které poškozená pečuje, a tím vyjádřeno podezření, že ona děti týrá, a pisatel hodlá záznam předat orgánu sociálně právní ochrany dětí a vyvolat tím jinou úpravu jejích poměrů k dětem, v jejímž rámci nebudou děti svěřeny do její péče, a takto obviněný jednal s úmyslem vyvolat u poškozené obavu z takového následku,

ad 2) v přesněji nezjištěné době během podzimu roku 2015 za přesněji nezjištěných místních a časových okolností nainstaloval do telefonu používaného výhradně poškozenou aplikaci zaznamenávající obsah vedených telefonátů poškozenou, tuto aplikaci bez souhlasu poškozené užíval s úmyslem využít takto získaných poznatků ve svůj prospěch jak v rámci trestního řízení vedeného proti němu, v němž je poškozená svědkem, tak i v řízení o případně vyvolané změně úpravy poměrů k jejích nezletilým dětem. Záznam následně převedl

do osobního počítače užívaného poškozenou, odkud jej pak ve dnech 28. 12. 2015 a 29. 12. 2015 a v nezjištěné době v následujícím období nejpozději do 16. 1. 2016 distančně provedenou operací získal do své dispozice a poté, co se s obsahem telefonátů seznámil a zjistil, že je zaznamenán rozhovor poškozené s policistou Adamem Kuncem, obsahující mj. výzvu vůči poškozené k podání vysvětlení a také zmínku o pravděpodobném odložení oznámení obviněného o jednání poškozené, převedl záznam zmíněného telefonátu na CD nosič, který předložil dne 9. 2. 2016 Krajskému státnímu zastupitelství v Praze s podnětem k výkonu dohledu nad postupem Okresního státního zastupitelství Praha-východ vykonávajícího dozor jednak nad přípravným řízením, v jehož rámci je trestně stíhán, a jednak nad řízením, jímž bylo prověřováno jím podané oznámení na jednání poškozené, a doplnil to poukazem na nepatřičný vliv poškozené na postup policejního orgánu, jakož i nepravdivým písemným vyjádřením, že záznam mu vydala sama poškozená, což činil v domněnku, že tím poškodí jmenovaného příslušníka Policie v zaměstnání a poškozenou v řízení vedeném o trestním oznámení podaném obviněným.

3. Rozsudek soudu prvního stupně napadli obviněný a státní zástupce v neprospěch obviněného odvoláními, která Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 1. 2020, č. j. 12 To 227/2019-1242, podle § 256 tr. ř. zamítl.

4. Proti usnesení soudu druhého stupně podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Soudu druhého stupně vytkl, že se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami. V odvolání mj. namítal, že jeho jednání v bodě 1) bylo nesprávně právně posouzeno, a to s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe, neboť napsání anonymního dopisu nelze takto kriminalizovat. Tento dopis ani nemohl v poškozené vzbudit důvodnou obavu, neboť musela vědět, že daná výhrůžka je neproveditelná. Ve vztahu ke skutku v bodě 2) zopakoval, že jeho přístup do předmětného počítače nebyl neoprávněný, program byl na počítači nainstalován předtím, než se ho neoprávněně zmocnila poškozená a konstatoval, že získaná data chtěl použít v souvislosti se svojí obhajobou v trestním řízení. Odvolací soud nesprávně vyhodnotil, že takto získaný záznam nehodlal použít pro svoji obhajobu v rámci trestního řízení, nýbrž jím zamýšlel poškození Jany Vlčkové a současně jeho použití k prošetřování jeho trestního oznámení na policistu. Samotné datum předložení nemůže prokazovat, jakým zájmem byl motivován, když záznam získal až krátce před tímto datem. Nelze mu přičítat k tíži ani to, že Krajské státní zastupitelství vykonává dohled nad oběma jeho případy, přičemž zdůraznil, že trestní oznámení, které podal na poškozenou, bylo významné pro jeho obhajobu a soudy proto danou skutečnost posoudily nesprávně. K této argumentaci dále odkázal na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 6 Tdo 841/2014.

5. Závěrem obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, případně aby jej Nejvyšší soud sám zprostil obžaloby.

6. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se k dovolání obviněného vyjádřil a uvedl, že obviněný podal dovolání právně relevantně, neboť zpochybnil správnost právní kvalifikace svého jednání. K námitkám stran skutku v bodě 1) uvedl, že vzhledem k formě dopisu, jehož součástí byla i výzva k tomu, aby se poškozená odstěhovala, stejně tak z toho, že byla v dopise nucena, aby se zdržela určitého chování, mělo být jednání obviněného pod tímto bodem kvalifikováno spíše jako trestný čin vydírání podle § 175 tr. zákoníku, avšak tuto právní kvalifikaci nelze zvažovat, neboť by pro obviněného byla méně příznivá. Zdůraznil,

že obviněný v každém případě jednal s úmyslem vyvolat u poškozené obavy, čímž sledoval osobní prospěch, aby mu byly děti soudem svěřeny do péče. Dále konstatoval, že se poškozená mohla s ohledem na stávající situaci cítit daným jednáním velmi ohrožena a předmětný dopis tak byl zjevně způsobilý v poškozené vzbudit obavu z odebrání dětí z její péče, což vyplývá i z toho, že chtěla v domě ukončit pronájem bytu. K odkazu obviněného na judikaturu stran zásady subsidiarity trestní represe uvedl, že ji nelze na projednávaný případ aplikovat. V případě námitek obviněného stran nesprávné právní kvalifikace v bodě 2) akcentoval, že ze skutkových zjištění je zřejmé, že se obviněný snažil monitorováním hovorů poškozené získat pro sebe neoprávněný prospěch ve formě získání informací, které by mohl použít v řízeních vedených proti poškozené, které sám inicioval. Lze souhlasit se závěry odvolacího soudu, že obviněný nemohl být veden jiným záměrem, než uškodit poškozené. Dále zdůraznil, že si obviněný neobstarával materiál pro svoji obhajobu, ale inicioval výkon dohledu státního zastupitelství a kárné řízení policisty, a proto nelze jeho postup považovat toliko za výkon práva na obhajobu.

7. Závěrem státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť je zjevně neopodstatněné.

8. K vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství podal obviněný prostřednictvím svého obhájce repliku. Nesouhlasí s názorem státního zástupce a zdůraznil, že sdělení v anonymním dopise nelze vůbec považovat za pohrůžku. V době sepsání dopisu již prováděl šetření orgán sociálně právní ochrany dětí, a proto by jakékoli další podání nemohlo danou situaci již změnit. Poškozená přitom od počátku tušila, že byl dopis sepsán právě jím. Kromě toho nikomu ani nemohlo hrozit žádné nebezpečí. S odkazem na judikaturu uvedl, že anonymní dopis žádnou pohrůžku způsobením těžké újmy neobsahuje a poukázal i na skutečnost, že v řízení péče o nezletilé děti se rodiče obvykle napadají obdobným způsobem. Jeho jednání nelze s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe kriminalizovat. K jednání v bodě 2 pak odkázal na svoji dovolací argumentaci.

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno obviněným jako osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř. Dále Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné.

10. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

11. Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Zpochybnění správnosti skutkových zjištění do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. zahrnout nelze. Soudy zjištěný skutkový stav je pro dovolací soud východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Dovolací soud tedy vychází ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn soudy prvního a druhého stupně.

12. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

13. Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Dovolání lze opírat jen o námitky hmotně právní povahy, nikoli o námitky skutkové.

14. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

15. Dovolací námitky obviněného, kterými zpochybňuje skutková zjištění soudů obou stupňů jsou námitkami skutkovými a jako takové se s obsahem uplatněného dovolacího důvodu zcela mýjí a nelze je podřadit ani pod jiný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud připomíná, že ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, ani k přezkoumávání jimi provedení dokazování. Do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně může Nejvyšší soud zasáhnout jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými. V takovém případě je dotčeno ústavně garantované základní právo obviněného na spravedlivý proces a zásah Nejvyššího soudu má podklad v čl. 4 a 90 Ústavy (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010). O takovouto situaci se však v posuzované věci nejedná. Soudy si vytvořily dostatečný skutkový podklad pro svá rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. a nijak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. Všechny důkazy soudy hodnotily podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a v souladu s pravidly formální logiky a zásadou volného hodnocení důkazů, čímž dospěly ke správným skutkovým závěrům odpovídajícím výsledkům dokazování. Protože Nejvyšší soud ve věci neshledal žádný výše nastíněný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, ani jiné porušení práva na spravedlivý proces, nebylo zde důvodu jakkoli zasahovat do soudy zjištěného skutkového stavu.

16. Pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. však lze podřadit námitku obviněného, kterou s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe brojí proti posouzení svého jednání v intencích trestního práva. Má především za to, že jeho jednání v bodě 1) nebylo dostatečně společensky škodlivé, jelikož v poškozené nemohl předmětný dopis vyvolat obavu z toho, co v něm bylo uvedeno. K této námitce Nejvyšší soud především připomíná, že úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu,

se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1634/2014). Na druhé straně je potřeba uvést, že princip ultima ratio nelze vykládat v tom smyslu, že trestní postih závisí pouze na tom, zda byly či nebyly, příp. jakým způsobem, uplatněny i mimotrestní právní prostředky. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, a proto ho obecně nelze považovat za čin, který není společensky škodlivý (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2015, sp. zn. 3 Tdo 883/2015). Jednání obviněného v bodě 1), které bylo soudem prvního stupně kvalifikované jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, nijak nevybočuje z běžného rámce trestné činnosti tohoto charakteru a jeho společenská škodlivost není pod tuto úroveň ničím snižována. Nelze ani souhlasit s tvrzením obviněného, že by byla společenská škodlivost jeho jednání snížena tím, že by daný dopis nebyl s to vyvolat v poškozené obavu z toho, čím bylo v dopise vyhrožováno. Jak vyplývá z výpovědi poškozené Jany Vlčkové i svědkyně Hany Fofonkové, poškozená brala obsah dopisu vážně a tento v ní vyvolal silnou obavu z toho, že by z podnětu v dopise uváděných okolností mohlo dojít i k odebrání dětí z její péče, když na základě tohoto dopisu zvažovala i odstěhování se z bytu. Způsobností dopisu vyvolat v poškozené důvodnou obavu se zabývaly i soudy obou stupňů a na jejich argumentaci lze pro stručnost odkázat (viz str. 7 odst. 9 rozsudku soudu prvního stupně a str. 7 odst. 16 usnesení odvolacího soudu). Na základě shora uvedeného shledal Nejvyšší soud námitku obviněného zjevně neopodstatněnou.

17. Rovněž námitka obviněného, kterou brojí proti právnímu posouzení jeho jednání v rámci bodu 2), je s to dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. naplnit. Obviněný k tomuto uvedl, že předmětné záznamy telefonních hovorů poškozené, které získal z jejího mobilního telefonu, měly sloužit jako důkazy pro jeho obhajobu v trestním řízení, a tudíž nemohl naplnit všechny znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obviněný k této argumentaci rovněž připojil odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 6 Tdo 841/2014. Podle citovaného usnesení Nejvyššího soudu „realizaci obhajoby – předložení důkazu, nelze pokládat za neoprávněnou imateriální výhodu, neboť ve skutečnosti představuje realizaci práva obviněného, byť toto – z hlediska procesu vyhledání důkazu i následného předložení koliduje s právním řádem (tato kolize je však vyjádřena naplněním znaku neoprávněného užití).“ V souvislosti s judikaturou tak nelze bez dalšího dovodit znak kvalifikované skutkové podstaty ve formě neoprávněnosti prospěchu [např. právě kvalifikovaná skutková podstata trestného činu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku] v případě, kdy je obviněným neoprávněně získané medium použito jako důkaz obhajoby v trestním řízení.

18. Je však namístě zdůraznit, že v nyní projednávaném případě obviněný svým jednáním nevykonával své právo na obhajobu, jak tvrdí. Správně konstatoval soud druhého stupně v reakci na totožnou námitku obviněného (byť odvolací soud uvedl odkaz na nesprávné usnesení Nejvyššího soudu), ze skutkových zjištění vyplývá, že obviněný byl ve svém jednání především veden zájmem uškodit poškozené Janě Vlčkové, a případně i poškodit policistu Adama Kunce, se kterým poškozená vedla telefonický hovor, a rovněž i získat potencionální prospěch v rámci sporu s poškozenou o přidělení dětí do péče (srov. str. 8-9 odst. 19-23 usnesení soudu druhého stupně). Obviněný totiž nepoužil předmětný záznam jako důkaz

obhajoby před soudem v rámci trestního řízení vedeného proti jeho osobě, nýbrž tento předložil Krajskému státnímu zastupitelství v Praze spolu s podnětem k výkonu dohledu nad postupem Okresního státního zastupitelství Praha-východ, které prověřovalo i obviněným podané trestní oznámení na poškozenou. K tomuto je namístě připomenout, že v citovaném usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 841/2014 byly neoprávněně opatřené listiny použity přímo jako důkazy v rámci obhajoby obviněného.

19. Práva obviněného na obhajobu v trestním řízení související s předkládáním důkazů, jsou stanoveny především v § 33 odst. 1, § 89 odst. 2 a § 92 odst. 2 tr. ř. Samotný trestní řád přitom přímo nelimituje předkládání důkazů obviněným, příp. ani nelimituje obviněného ve stylu, jakým povede svoji obhajobu (obviněný se však přesto může v rámci důkazního řízení dopustit trestného činu). Nejvyšší soud však akcentuje, že realizaci práva obviněného na obhajobu v trestním řízení nelze vykládat natolik extenzivně, aby obsáhlo i uvedené jednání obviněného v bodě 2). Podávání podnětů vyššímu stupni státního zastupitelství k výkonu dohledu nad postupem nižšího stupně státního zastupitelství, které prověřuje i trestní oznámení podané obviněným na poškozenou, již do samotného výkonu práva obviněného na obhajobu v trestním řízení vztáhnout nelze. Je tak namístě uzavřít, že obviněný svým jednáním v bodě 2) naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přičemž svým jednáním naplnil jak znak „v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou újmu“, tak i znak „získat sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“. Nejvyšší soud proto shledal rovněž tuto námitku zjevně neopodstatněnou.

20. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Jelikož Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného zjevně neopodstatněným z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., pak je namístě jej shledat zjevně neopodstatněným i z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

21. Obiter dictum je namístě poznamenat, že obviněný značnou část námitek obdobně uplatnil již v řízení před soudy nižších stupňů, především ve svém odvolání, přičemž soudy obou stupňů se s těmito námitkami v rámci odůvodnění svých rozhodnutí vypořádaly. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, z něhož vyplývá, že opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudy prvního a druhého stupně, se kterými se soudy obou stupňů v dostatečné míře a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání, které je zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

22. Pouze na okraj pak k odkazům obviněného na obsah jeho odvolání Nejvyšší soud dále připomíná, že se v dovolacím řízení může zabývat jen těmi skutečnostmi, které jsou v obsahu dovolání uplatněny v souladu s obsahovými náležitostmi dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř. tak, aby byly uvedeny konkrétně přímo v textu dovolání. Z těchto důvodů jsou bezpředmětnými odkazy obviněného na skutečnosti uplatněné v řádném opravném prostředku či v jiných podáních učiněných v předcházejících stádiích řízení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. 8 Tdo 587/2012).

23. Nejvyšší soud tak přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu dovolacích námitek obviněného, a v tomto směru neshledal v postupu soudů obou stupňů namítaných pochybení.

24. Protože napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

P o u ě n í: Proti rozhodnutí o dovolání není přípustný opravný prostředek s výjimkou obnovy řízení (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 10. 6. 2020

JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Daniela Keszeli